

COLÒNHIHA

Aclofat a la butaca repassa els consells que li ha donat el Peris, aquest matí a l'ascensor.

– Perfum, Joan, i no hi pensis més, fes-me cas.

En Peris li cau bé, és atractiu i simpàtic i, tot i que algun cop li molesten els seus consells d'expert amb les dones, avui li farà cas. Ja ho ha decidit.

S'han de trobar a les vuit i ha d'afanyar-se a comprar el regal per a la Joana, si no vol fer tard.

Agafa l'abric i surt al carrer. La tarda s'esllangueix i un plugim mulla lentament el carrer, tot i així en Joan no se'n torna a buscar el paraigua. Enfila el carrer del Mig fins la plaça de la Font on hi ha la botiga nova. Fa un parell de mesos que l'han inaugurada. La porta és oberta de bat a bat, ben mirat és com si no n'hi hagués de porta. És l'aparador que s'obre al carrer, com si convidessin a entrar els passavolants que inevitablement miren cap endins.

Fluorescències verd poma, *Les fragances*, el rètol gegantí al xamfrà de l'edifici. Nom suggerent, o no tant, tractant-se d'una perfumeria –pensa tot mirant la façana. Llavors li ve al cap la conversa de l'altra dia amb la Lluïsa, la més jove del despatx, sobre la dèria de posar noms estrangers a les botigues. La noia argumentava que la gent s'hi fixa més si són paraules manllevades i ell, més encaboriat pels balanços de final d'any que per les qüestions de màrqueting de les cadenes perfumeres, li havia contestat allò de que tants anys que ens va costar la normalització i ara resulta que són les multinacionals les que manen en qüestions lingüístiques, vet-ho-aquí i que això de la llengua els importa tres raves i que si tomba que si gira i la Lluïsa que no va canviar pas d'opinió.

Teringues de pots, rodons i quadrats, capsetes ben arreglerades s'exhibeixen sota una enlluernadora escalfor, *cremes de jour* per a pells seques al costat de l'emulsió tonificadora, de color blanc. Més enllà una

de blanc més trencat, més econòmic, però aquesta marca no sona gens, –pensa. Davant té les hipòal·lèrgiques, pel contorn d'ulls segons diu l'anunci que l'acompanya: uns ulls blavíssims i sense bosses perquè se suposa que ha estat per l'efecte del tonificador de músculs que la noia ha aconseguit aquesta perfecció.

I enmig de tants unguents, en Joan intenta pensar en el que ha vingut a buscar a *Les fragrances*: el regal per a la Joana, la companya de despatx que li ha tocat enguany a *l'amic invisible* i l'únic que li suggereixen aquestes cremes són muntanyes de pasterades per enfarinar-se i empolainar-se.

–Necessita llet hidratant per a pell mixta? I, abans que en Joan pugui respondre a la pregunta, la noia vestida com una hostessa de companyia *low cost*, destapa un pot i, mostrant-ne el seu contingut, explica que s'ha d'escampar suament, en la mesura justa... I ell –una mica atabalat–, li diu que vol una colònia.

–*Pour femme ou pour homme?* Sense esperar resposta, la noia, que ja ha tapat el pot, li assenyala el final del passadís emmirallat.

En Joan acaba d'entrar al món del disseny d'ampolles. No sabia dir quines li agraden més, les esveltes, altes i primes; amb tap de bola o en forma de poma o de magrana; més arrodonides o d'arestes més marcades; transparents, quasi totes; bisellades, algunes; de vidre gravat o llis; de colors vius o tons pastels; encapsades o amb una mena d'embolcall transparent, altres amb un estoig i algun complement. Embadalit va llegint: *belle de jour, fraîche d'été, prêt à porter*. A l'esquerra, *natural spray, natural vitality* i més enllà *sport man, action water for men* I, ai las! No és això el que busco, *fragrances pour home!*

Torna al *floral dreams*, en el personal periple *decouvrez un monde de fraîcheur*. Ja més endinsat en aquest flairós món, una amatent dependenta l'esguarda per darrera i s'hi atansa amb pretensions d'ajudar-lo. En Joan va al gra.

–Vull una colònia, com aquesta –diu assenyalant-ne una de color blau.

L'hostessadependenta li pregunta si ha pensat que les colònies blaves són fredes. En Joan respon que no, –és clar; no ho havia pensat mai, ni se li havia acudit pensar-ho, ni mai ni ningú li havia fet aquesta interessant observació.

La dependentahostessa, com si recités un vers, diu que són fresques, netes i aromàtiques. Són bones, però fredes. En Joan fa com si li sabés greu que fossin fredes i n'agafa una de groga, en forma de piràmide.

Llavors ella, prenent-li de les mans, li rebla: dolça i floral i, –tot mirant-lo als ulls–, continua: càlida, efectivament; però, embafadora. No ho dubtis –ara ja tutejant-lo.

– No trobes? –fent-li olorar dues gotes que s’acaba de posar al canell.

–I les herbals, que me’n dius? Olor de natura i de bosc. Són, –com ho diria–, colònies de salut i no molesten mai. Són les verdes –va recitant la noia.

En Joan està perdut, diu que s’ho ha pensar abans de decidir-se. La noia el deix i ell continua mirant les excèntriques ampolles. Voldria engatar-se de colors i de formes, ensumar les fragàncies, sol, sense l’esguard de les noies de dalmàtica blava com hostesses de vol barat.

Llavors decideix posar-se a la cua de les caixes. Es fixa amb les lletres FR, brodades a la pitrera de les caixeres mentre les dues dones que té al davant parlen dels regals de Nadal i, és clar, de què parlar sinó. És el que ha vingut a buscar, el regal de la Joana, al lloc adequat, *Les fragances*.

La cua acaba d’avançar tres passes. En Joan ha deixat enrere el sèrum reparador *anti-âge* per posar-se davant *las mascarillas para las arrugas de expresión*.

El *lifting crème* és el millor –diuen les dones del darrere.

No gosa a girar-se, no fos cas que hagués d’opinar. Pastetes ignominioses i ridícules –pensa. Dissenys encisadors a banda i banda, en forma de potets i botelletes, capsetes i tubs per encabir-hi llets, pomades i tònic. Promeses múltiples. Es mira a l’espill de darrere la prestatgeria. Es palpa la cara, el solc del somriure, *oil skin, crème de jour*, emulsió per a la pell seca, d’un blanc trencadís. No sabia dir com és la seva pell i les dones sí que ho deuen saber, ves per on. No se’n sap avenir.

La cua avança. Davant seu un pot obert mostra una pasta terrosa que li recorda la xocolata cuita de quan era nen, caramells de xocolata desfeta i els solcs que s’hi dibuixaven quan era molt espessa i s’agrumollava. Mira endavant, dues passes més. *Para rostro, cuello y escote, concentrado intensivo*. Cremes de nit reparadores, exfoliants i desincrustants, elimina impureses, com els netejadors de bany, vaja.

La fila es desplaça i qui havia estat davant de *the new fragrance* ara és davant la *floral dreams*. Ara la cua s’acaba de partir i han quedat dues files. Avancen de cop quatre passes. Tornen als colors blanc orquídia i el *jazmín noir, gotas de color i el blue seduction*. Ara sí que anem bé –pensa, perquè, tot i estar aclaparat, en Joan no para de mirar per intentar aclarir-se d’una vegada. Davant seu una mà s’acosta per agafar l’ampolla

del *blau seduction*. L'ha triada o l'ha seduïda? Estaria bé que el perfum et triés a tu i no a l'inrevés; i, si fos així, es deixaria seduir en el ball de la *chanson d'eau*?

Al costat de la caixaera, una dependenta xerra amb una clienta. Opina, aconsella, explica, amb convenciment. No para. Xerrameca ben apresada, gairebé modèlica. L'ampolleta acuminada, ja embolicada com si d'un tresor es tractés, ha anat a parar al fons de *fragances- make-up*, una bossa de paper verd. La dona es treu la tarja de crèdit i en Joan mira la pantalla de l'ordinador. Llavors la caixaera del costat crida en Joan perquè li passi el cistellet. No en té, de cistellet. Llavors sent com un ofec, troba que hi ha massa llum i s'adona que la música ambiental el molesta. Ha intentat memoritzar algun nom i ara no en recorda cap. En Joan hagués volgut, entre tant refinament olfatiu i visual, poder flairar les aromes, embadalir-se amb les textures i les formes dels flascons i dels embolcalls, tastar el gust de les flors, saber-ne el nom i d'on vénen. Però en Joan quequeja i no sap què dir. La caixaera espera tot fitant-lo. Fins que tot decidit demana una ampolleta de colònia.

–*Eau de toilette?* –Li pregunta la noia de les FR brodades a la pitrera.

–*Oui, cologne* –respon en Joan amb accent afrancesat.

La dependenta es gira i treu de la prestatgeria del darrera una ampolla verda, (herbal, pensa en Joan) la posa a la capsa i l'embolica.

En Joan s'adona que la dona del costat no ha parat de mirar-se'l en tota l'estona, llavors li diu:

–Colònia de tota la vida.

La dona somriu.